

Ewa Lipska

LECKE KÖLTÉSZETBŐL

(Lekcja poezji)

Verseket olvasok egy tornateremben.

Ellenséges izzadságszag.

Málladozik a falusi dél.

Különködés ezzel a költészettel.

Hip-hop a sztereó fülvédőkben.

Lepöccintek magamról egy méhet.

A torok rekedtes motorhangja.

És én egyre korunk orvvadászairól

az ontológia csapdáiról

a szerelem durva kavicsairól

és hasonló képzelgésekről.

Ők meg azt kérdezik ismerem-e

a Poker Texast

és belogolok-e velük a neten

a legközelebbi találkozóra.

EZÉRT

(Dlatego)

Havas eső az asztalnál.

Anya apa a nagypapák helyén

megdermedt emlék. Egy tálkán karórák.

Szemüveg javíthatatlan látáshibával.

Akadozik a hallgatás.

A karácsonyi dal alig áll a lábán.

Senki nem kér semmit.

Ezért nem szeretem a világot.

MEGKÖSZÖNÖM AZ ÉLETNEK

(Zawdzięczam życiu)

Megköszönöm az életnek
hogy fölém hajolt.
Egy kávéskanálnyi napot lehelt
ha felfaltam a nyarat.
A többi gyerek kiáltozva sárkányt eregetett.

Amikor meghaltam értem élt.
Amikor éltem meghalt értem.

Megköszönöm az életnek
hogy szerette bennem a szerelmet.
Ma is lenyűgöz egy madár röpte
ahogy beszélgetésünktől vonzva lehull.

És ezt a verset is felé emelem
melybe túl sok cukor került.
Vagy túl kevés a szférák zenéjéből.

SÚGÓ

(Sufler)

Egy egész élet a kulisszák mögött.
Vagy a színpad alatti rejtekben
míg Shakespeare szárnyal.

Felmondta szóról szóra.
És bár
bal szemére bandzsít
mindig elsőként tudta
mit mond az a másik.

Egyetlen szót sem sürgetett soha.
Csakis fegyelmet követelt tőlük.

Most
annyi év után
elszívja szivarját
és már csak a szószátyár
némaságnak sűg.